

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3440/2019
04.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Луковић, адвокат из ..., против туженог Јавно предузеће „Путеви Србије“, Београд, чији је пуномоћник Драгољуб Рајевић, адвокат из ..., ради поништаја и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4356/18 од 08.03.2019. године, у седници одржаној 04.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4356/18 од 08.03.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2416/15 од 15.06.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је поништено као незаконито решење директора туженог бр. 118-45 од 15.03.2010. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке одбачена је као недозвољена тужба у делу којим је тужилац тражио да се обавеже тужени да тужиоца распореди на радно место стручног сарадника ... или на радно место које је у складу са стручном спремом, знањем и способностима. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 339.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4356/18 од 08.03.2019. године, ставом првим изреке одбијене су жалбе тужиоца и туженог и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14 и 87/18), који се примењује на основу члана 506. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14 и 87/18), па је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, док се на друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизијом туженог одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту стручног сарадника ... у Сектору ..., на основу уговора о раду од 06.08.2007. године и анекса уговора о раду од 26.05.2008. године. Побижаним решењем од 15.03.2010. године, донетим на основу члана 179. став 1. тачка 2. и 6. Закона о раду, члана 12. став 12.3. тачка 6. Анекса уговора о раду од 26.05.2008. године и члана 69. тачка 4. и 7. Колективног уговора, тужиоцу је стављено на терет да је учинио повреду радне обавезе и то: „злоупотребу права на одсуство због привремене спречености за рад“ утврђену чланом 12. став 12.3. тачка 6. Анекса уговора о раду и чланом 69. тачка 4. Колективног уговора и „непоштовање радне дисциплине прописане посебним актом послодавца, односно што је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца“, утврђене чланом 69. тачка 7. Колективног уговора. Тужени је упозорењем од 25.02.2010. године тужиоцу предочио постојање разлога за отказ уговора о раду због повреде радне обавезе која се огледа у злоупотреби права на одсуство због привремене спречености за рад утврђене чланом 12. став 12.3. тачка 6. Анекса уговора о раду од 26.05.2008. године, тако што је 17.02.2010. године у просторијама Одсека контроле, у присуству шефа Одсека за превоз и заштиту новца и објеката и стручног сарадника контроле на наплати путарине одбио да прими и потпише позив за обнову поступка процене привремене спречености за рад. Тужиоцу је остављен рок од 5 радних дана од дана достављања упозорења ради изјашњења на наводе, на које се тужилац писано изјаснио. Упозорење је достављено на мишљење синдикату туженог, чији је тужилац члан.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да је тужбени захтев основан, јер је тужиоцу престао радни однос у незаконито проведеном поступку, те је обавезан тужени да тужиоца врати на рад.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, одредбом члана 179. став 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 24/05 ... 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду (тачка 2), ако запослени злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад (тачка 6). Одредбом члана 180. истог закона прописано да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1. – 6. овог закона запосленог писменим путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из

упозорења (став 1), у упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење (став 2).

Сагласно наведеном, упозорење се мора односити на исти чињенични основ који представља повреду радне обавезе и отказни разлог у решењу којим се запосленом отказује уговор о раду, с обзиром да је смисао упозорења да се запосленом стави до знања да је изазвао настанак отказног разлога, те да му се омогући да се о томе изјасни. У супротном, односно у одсуству упозорења пре доношења решења о престанку радног односа и отказу уговора о раду или када се упозорење односи на други чињенични основ у односу на основ наведен у решењу о отказу уговора о раду, запосленом је повређено право на одбрану, које је заштићено наведеном законском одредбом, као и чланом 7. Конвенције Међународне организације рада о престанку радног односа на иницијативу послодавца („Сл. лист СФРЈ“ – Међународни уговори број 4/84 и 7/91).

По оцени Врховног касационог суда, тужени побијано решење није донео у законитом поступку, јер из образложења решења произлази да су истим обухваћене повреде радне обавезе и то: злоупотреба права на одсуство због привремене спречености за рад утврђене чланом 12. став 12.3. тачка 6. Анекса уговора о раду од 26.05.2008. године и чланом 69. тачка 4. Колективног уговора, као и непоштовање радне дисциплине прописане актом послодавца, односно што је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, утврђене чланом 69. тачка 7. Колективног уговора, док је у упозорењу од 25.02.2010. године као разлог за отказ уговора о раду наведена само повреда радне обавезе и то: злоупотреба права на одсуство због привремене спречености за рад утврђене Анексом уговора о раду од 26.05.2008. године. Имајући у виду наведено, тужиоцу није достављено упозорење које треба да садржи основ за давање отказа, чињенице и доказе који омогућују идентификацију и примену отказног разлога. Како се упозорењем запосленом ставља до знања да је својом радњом, односно поступком проузроковао настанак отказног разлога, како би се запослени изјаснио о томе да ли је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, односно нарушио радну дисциплину, то је услед овог пропуста туженог тужиоцу онемогућено право на одбрану, односно изјашњење о томе да ли је учинио повреду радне обавезе и радне дисциплине.

Имајући у виду да поступак отказа од стране послодавца није спроведен у складу са цитираним одредбама материјалног права, решење о отказу уговора о раду је поништено као незаконито. Због незаконитог отказа, тужени је у обавези да тужиоца врати на рад на основу члана 191. став 2. Закона о раду.

Применом члана 414. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, а образлагањем се не би постигло ново нити уједначеније тумачење права.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке.

Одлука о захтевима странака за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у ставу другом изреке, донета је применом члана 165. став 1. у вези чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку. Ревизија туженог је одбијена, па зато нема

право на накнаду трошкова поступка по том ванредном правном леку, а трошкови одговора тужиоца на ревизију туженог, по налажењу Врховног касационог суда, нису били неопходни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић